



**VE ŠKOLE
JIM
PIJOU
KREV**

RICHELLE MEAD

VAMPÝRSKÁ  AKADEMIE

SPECIÁLNÍ FILMOVÉ VYDÁNÍ BESTSELLERU!

RICHELLE MEAD

VAMPÝRSKÁ



AKADEMIE

2014



Copyright © 2007 by Richelle Mead
Translation © 2009 by Katrin Mekki
Photography © 2013 by Hollywood Classic Entertainment
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena či sdílena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu VAMPIRE ACADEMY,
vydaného nakladatelstvím Razorbill, New York 2007,
přeložila Katrin Mekki
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba písmem Palm Springs: Dušan Žárský
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání páté, v elektronické podobě druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2014

ISBN 978-80-7498-005-3

Pro moje čarovné děvenky
Jackie a Caitlin

JEDNA



JEJÍ STRACH JSEM CÍTLA DŘÍV, NEŽ JSEM JI USLYŠELA KŘIČET.

Pulzovala ve mně její noční můra, která mě vykolejila z mého vlastního snu o jakémsi pěkném klukovi, jenž mě na pláži natíral opalovacím mlékem. Obrazy – její, ne moje – mi vířily v mysli: oheň a krev, pach kouře, prohnuté plechy auta. Ty obrazy byly všude kolem, úplně mě dusily až do té doby, než jsem si racionálně uvědomila, že tohle není můj sen.

Probudila jsem se s prameny dlouhých tmavých vlasů přilepenými na čele.

Lissa ležela ve své posteli, mlátila sebou a křičela. Vyskočila jsem z postele a rychle přešla těch pár stop, které nás dělily.

„Liss,“ oslovila jsem ji a zatřásla jí. „Liss, probud se.“

Její křik ustal a nahradilo ho tiché fňukání. „Andre,“ zasténala. „Ach, bože.“

Pomohla jsem jí posadit se. „Liss, už je po všem. Probud se.“

Po chvílce zamrkala, otevřela oči a v matném přísvitě jsem na ní viděla, že začíná přicházet k sobě. Její zběsilý dech se zpomaloval. Naklonila se ke mně a opřela si mi hlavu o rameno. Jednou rukou jsem ji objala a pohladila po vlasech.

„Je to v pořádku,“ snažila jsem se ji uklidnit. „Všechno je v pořádku.“

„Měla jsem ten sen.“

„Jo, já vím.“

Seděly jsme tam takhle ještě několik minut a nic dalšího už jsme neřekly. Jakmile jsem vycítila, že se zklidnila, natáhla jsem se k nočnímu stolku mezi našimi lůžky a rozsvítila lampičku. Vydávala jen tlumené světlo, ale ani jedna z nás nepotřebovala pořádně vidět. Kocoura Oscara, který patřil našemu spolubydlícímu, zřejmě světlo přilákalo, a tak vyskočil na parapet otevřeného okna.

Zešíroka se mi vyhnul – zvířata, ať už z jakéhokoli důvodu, nemají ráda dhampýry. Vyskočil na postel, otíral se hlavou o Lissu a tiše při tom předl. S Moroji zvířata problém nemají, Lissu všechna milovala. S úsměvem podrbala kocoura pod bradou a bylo znát, že se uklidnila ještě víc.

„Kdy jsi naposled pila?“ zeptala jsem se a studovala její obličej. Její světlá pleť byla ještě bledší než obvykle. Pod očima měla tmavé kruhy a celkově působila hrozně křehce. Ve škole to bylo tenhle týden hektické a já si nedokázala vybavit, kdy jsem jí naposledy dávala krev. „Bude to... víc než dva dny, že jo? Tři? Proč jsi nic neřekla?“

Pokrčila rameny a vyhnula se očnímu kontaktu. „Mělas toho moc. A já jsem nechtěla...“

„Sakra,“ ulevila jsem si a usadila se pohodlněji. Není divu, že vypadá tak zesláble. Oscarovi byla moje blízkost nepříjemná, a tak seskočil z postele a vrátil se na parapet, odkud mohl vše pozorovat z bezpečné vzdálenosti. „Tak pojď, jdeme na to.“

„Rose...“

„No tak. Potom se budeš cítit líp.“

Naklonila jsem hlavu na stranu, odhrnula si vlasy a odhalila krk. Všimla jsem si, že zaváhala, ale pohled na moje hrdlo a na to, co nabízelo, byl zřejmě příliš lákavý. S hlado-

vým výrazem nepatrně pootevřela ústa a odhalila zuby, které obvykle před lidmi skrývala. Ty tesáky podivně kontrastovaly s jejími rysy. S tou svou hezkou tvářičkou a světlými blond vlasy vypadala spíš jako anděl než jako upírka.

Jak se její zuby blížily k mé odhalené kůži, srdce se mi rozbušilo směsí strachu a radostného očekávání. Ten druhý pocit jsem nesnášela, ale nedokázala jsem si pomoci. Byla to slabost, již jsem se nemohla zbavit.

Tvrdě mi zabořila zuby do krku, až jsem z toho krátkého záblesku bolesti vykřikla. Pak se bolest zmírnila a nahradila ji nádherná zlatavá radost, která se mi šířila celým tělem. Bylo to lepší, než když jsem dřív byla opilá nebo zdrogovaná. Lepší než sex – nebo aspoň podle mých představ, jelikož jsem se ještě nikdy s nikým nemilovala. Byla to čistá, vytríbená rozkoš, která jako by mě objímala a slibovala, že všechno na světě bude skvělé. Tak to šlo pořád dál. Chemikálie obsažené v jejích slinách mi vyplavily do krve endorfiny a já ztratila pojem o světě, ztratila jsem pojem sama o sobě.

Potom to bohužel skončilo. Celé to netrvalo déle než minutu.

Odtáhla se, otřela si rukou rty a pozorovala mě. „Jsi v pohodě?“

„Já... jo.“ Lehla jsem si na postel a hlava se mi točila z té ztráty krve. „Jen se z toho potřebuju vyspat. Jsem v pohodě.“

Se zájmem mě sledovala svýma světlýma, nefritově zelenýma očima. Vstala. „Dojdu ti pro něco k jídlu.“

Neohrabaně jsem se nadechla k protestu, ale než jsem stačila dát dohromady větu, Lissa už byla pryč. Opojný stav z jejího kousnutí slábl už od chvíle, kdy se ode mě odtrhla, ale něco z toho mi stále zůstávalo v žilách a já se přistihla, že se připitoměle usmívám. Otočila jsem hlavu a zaznamenala, že Oscar pořád ještě sedí na okně.

„Netušíš, o co přicházíš,“ oznámila jsem mu.

Jeho pozornost ale přitahovalo něco venku. Přikrčil se, naježil černou srst a začal mávat ocasem.

Můj úsměv se vytratil a já se přinutitela posadit se. Točil se se mnou celý svět, a tak jsem čekala, až to přejde, abych mohla vstát. Když se mi podařilo zvednout, znovu se mi zatočila hlava a tentokrát to vypadalo, že to jen tak nepřejde. Přesto jsem se cítila natolik v pohodě, že jsem došla k oknu a spolu s Oscarem vykoukla ven. Varovně na mě pohlédl, trochu uhnul a pak se znovu zahleděl ven na to, co přitáhlo jeho pozornost.

Když jsem se vyklonila z okna, teplý vánek – nesmyslně teplý na podzim v Portlandu – si pohrával s mými vlasy. Ulice byla temná a relativně klidná. Byly tři hodiny ráno, což byla snad jediná doba, kdy kampus utichal. Dům, v němž jsme měly už osm měsíců pronajatý pokoj, stál v ulici se starými, k sobě se příliš nehodícími domy. Na druhé straně ulice blikalo pouliční osvětlení, které vypadalo, že snad každou chvíli shoří. Ale stále ještě vydávalo tolik světla, abych dokázala rozeznat tvary aut a budov. Na naší zahradě jsem viděla siluety stromů a keřů.

A muže, který mě pozoroval.

Leknutím jsem odskočila od okna. Stál u stromu na zahradě, asi ve vzdálenosti deseti metrů, takže mohl dobře vidět do okna. Byl dost blízko na to, abych po něm mohla něco hodit. A určitě byl dost blízko, aby viděl, co jsme tu s Lissou právě dělaly.

Byl tak dobře ukrytý ve stínu, že jsem mu neviděla do obličeje, ačkoli můj zrak je vynikající. Byl vysoký. Opravdu vysoký. Chvilku tam postával a pak ustoupil a zmizel ve stínu stromů na vzdáleném konci zahrady. Byla jsem si jistá, že jsem zahlédla ještě další postavu, která se k tomu muži připojila krátce před tím, než je oba pohltila tma.

Ať už ty postavy byly kýmkoli, Oscarovi se nelíbily. Když nepočítám sebe, obvykle má většinu lidí rád a rozzuří se jedinečně, když hrozí nějaké nebezpečí. Ten chlap venku neudělal nic, čím by Oscara ohrožoval, kocour přesto něco vycítil, něco, co ho zneklidnilo.

Zřejmě něco podobného tomu, co cítil ze mě.

Zachvátil mě ledový strach a skoro – i když ne úplně – odehnal tu sladkou rozkoš z Lissina kousnutí. Vycouvala jsem od okna a rychle si natáhla džíny, při čemž jsem málem upadla. Jakmile se mi je podařilo obléknout, popadla jsem svůj i Lissin kabát a naše kabelky. Na nohy jsem si nazula první boty, co jsem uviděla, a zamířila jsem ke dveřím.

Dole jsem našla Lissu v naší stísněné kuchyni, kde se přehrabovala v lednici. Jeden z našich spolubydlících, Jeremy, seděl u stolu, rukou si podpíral čelo a smutně zíral do učebnice matematiky. Lissu udivilo, když mě tam spatřila.

„Neměla bys vstávat.“

„Musíme jít. Hned.“

Vykulila oči a o chvíli později pochopila. „Takže... opravdu? Víš to jistě?“

Přikývla jsem. Nedokázala jsem vysvětlit, proč to vím jistě. Prostě jsem to věděla.

Jeremy se zvědavě díval z jedné na druhou. „Co se děje?“

Vtom mě něco napadlo. „Liss, vezmi jeho klíčky od auta.“

Pořád těkal pohledem mezi námi. „Co to...“

Lissa neochvějně zamířila k němu. Díky našemu psychickému poutu jsem cítila její strach, jenže v tom bylo ještě něco: její naprostá víra v to, že se o všechno postarám a obě budeme v bezpečí. Jako vždy jsem jen doufala, že si takovou důvěru zasloužím.

Široce se usmála a podívala se mu přímo do očí. Jeremy na ni chvíli jen zíral a tvářil se zmateně, ale pak jsem spatřila, jak se podrobuje.

„Potřebujeme si půjčit tvoje auto,“ oznámila mu sladkým hlasem. „Kde máš klíčky?“

Usmál se a zachvěl. Já jsem vůči takovému psychickému nátlaku odolná, přesto cítím jeho účinky, i když jsou rozkazy zaměřeny na někoho jiného. Navíc mě celý život učili, že využívat někoho je špatné. Jeremy sáhl do kapsy a podával jí klíče na velkém červeném řetízku.

„Děkuju,“ řekla Lissa. „A kde parkuješ?“

„Na ulici,“ pronesl jako ze sna. „Na rohu. U Brownů.“

Čtyři bloky odtud.

„Děkuju,“ zopakovala znova a odstoupila od něj. „Jakmile odtud odejdeme, chci, aby ses dál učil. Zapomeň, žes nás dneska v noci vůbec viděl.“

Ochotně přikývl. Získala jsem z toho dojem, že by klidně skočil z útesu, kdyby ho o to požádala. Všichni lidé jsou vnímaví k psychickému nátlaku, ale Jeremy se zdál slabší než většina ostatních. Zrovna teď se to ale výborně hodilo.

„Tak pojď,“ řekla jsem jí. „Musíme vyrazit.“

Vyšly jsme ven a zamířily k rohu, o kterém se zmínil Jeremy. Pořád ještě se mi točila hlava z toho kousnutí a dost jsem klopýtala, neschopná pohybovat se tak rychle, jak bych chtěla. Lissa mě musela několikrát zachytit, abych neupadla. A při každém doteku jsem z její mysli cítila úzkost. Snažila jsem se to nevnímat; měla jsem co dělat s vlastními obavami.

„Rose..., co budeme dělat, jestli nás chytnou?“ zašeptala.

„Nechytnou,“ rozohnila jsem se. „To jim nedovolím.“

„Ale když nás našli...“

„Našli nás už dřív. A tenkrát nás taky nechytily. Jenom dojedeme na nádraží a sedneme na vlak do L. A. Ztratí stopu.“

Znělo to tak jednoduše. Až na to, že na neustálém útěku před lidmi, s nimiž jsme vyrůstaly, nebylo jednoduchého vůbec nic. Takhle jsme to dělaly už dva roky, schovávaly jsme se, kde jsme jen mohly, a jenom se snažily dodělat školu. Náš poslední rok právě začínal a bydlení ve středoškolském kampusu se zdálo bezpečné. Měly jsme tak blízko ke svobodě.

Nic víc už neřekla a já jenom cítila, jakou důvěru ve mne vkládá. Takhle to mezi námi bylo vždycky. To já se vždycky vrhala do akce, to já vždycky dávala věci do pohybu – občas, pravda, trochu nezodpovědně. Ona zas byla z nás dvou ta rozumnější, všechno pečlivě promýšlela, než začala jednat. V tuto chvíli ale nebyl čas na přemýšlení, nebyl prostor na zaváhání.

Lissa a já jsme spolu kamarádily už od školky, kde nás učitelka posadila vedle sebe. Nutit pětileté děti hláskovat naše jména *Vasilisa Dragomirová* a *Rosemarie Hathawayová* bylo více než kruté a my – nebo spíš já – jsme reagovaly dost nevhodně. Hodila jsem po učitelce knihou a oznámila jí, že je fašistická čubka. Nevěděla jsem, co ta slova znamenají, zato jsem ale věděla, jak zasáhnout pohyblivý terč.

Od té doby jsme byly s Lissou nerozlučné kamarádky.

„Slyšelas to?“ zeptala se najednou.

Trvalo mi pár vteřin, než jsem zaslechla to, co ona svými zostřenými smysly zaznamenala mnohem dřív. Kroky, rychlé kroky. Zamračila jsem se. Měly jsme před sebou ještě dva bloky.

„Budeme muset běžet,“ řekla jsem a chytila se jejího předloktí.

„Ale ty nemůžeš...“

„Utíkej.“

Jen silou vůle jsem dokázala neomdlít na chodníku. Mému tělu se po té ztrátě krve moc běhat nechtělo a navíc jsem taky pořád pocítovala účinky jejích slin. Nicméně jsem poručila svým svalům, aby neprotestovaly, pověsila jsem se na Lissu a běžely jsme. Normálně bych ji bez většího úsilí předběhla – obzvláště teď, když byla bosá –, ale dnes v noci byla mou oporou.

Neodbytné kroky za námi nabývaly na hlasitosti, blížily se. Před očima mi tančily černé hvězdičky. V dálce před námi už jsem dokázala rozeznat Jeremyho zelenou hondu. Ach bože, jenom jestli to stihneme...

Asi tři metry před autem nám přímo do cesty vstoupil člověk. Zarazily jsme se a já táhla Lissu dozadu za ruku. Byl to *on*, ten chlápek, kterého jsem viděla přes ulici, jak mě pozoroval. Byl starší než my, tak pětadvacet, jeho výšku bych odhadla tak na dva metry, nanejvýš o pár centimetrů míň. Za jiných okolností – řekněme kdyby nevyprovokoval náš zoufalý útěk – bych řekla, že je celkem přitažlivý. Hnědé vlasy po ramena

měl stažené do culíku. Tmavé hnědé oči. Dlouhý hnědý kabát.

Jeho přitažlivost teď ale byla vedlejší. Byl jenom překážkou, která mně a Lisse bránila dostat se k autu a vypadnout. Kroky za námi zpomalily a já věděla, že naši pronásledovatelé nás dohnali. Koutkem oka jsem postřehla další pohyby, blížili se k nám další lidé. Bože. Poslali na nás snad tucet strážců, aby nás pronásledovali. Nemohla jsem tomu uvěřit. Ani sama královna necestuje s tak početným doprovodem.

Zpanikařila jsem a nedokázala jsem jednat tak úplně rozumně, poslechla jsem svůj instinkt. Přitiskla jsem se k Lisse a schovávala ji za sebou, co nejdál z dosahu chlapa, který byl zřejmě jejich vůdcem.

„Nech ji na pokoji,“ zavrčela jsem. „Ani se jí nedotkneš.“

Z jeho výrazu se nedalo vyčíst vůbec nic, nicméně natáhl ruce před sebe, což mělo být zřejmě uklidňující gesto. Jako bych byla nějaké divoké zvíře, které chce zklidnit.

„Nechci vám...“

Udělal krok vpřed. Ocítl se až moc blízko.

Napadla jsem ho, vrhla se na něj v obranném manévru, jaký jsem za poslední dva roky nepoužila. Rozhodně ne od té doby, co jsme byly s Lissou na útěku. Bylo to hloupé – jen instinktivní reakce na strach. A bylo to beznadějně. Byl to zkušený strážce, žádný novic, který ještě nedokončil výcvik. Taky nebyl slabý a nehrozilo, že by vycouval.

A páni, jak ten byl rychlý! Už jsem zapoměla, jak rychlí strážci mohou být, jak se umí pohybovat a útočit jako kobry. Skopl mě ze sebe, jako by odháněl otravnou mouchu. Odstrčil mě tak prudce, že jsem odletěla. Nemyslím, že chtěl udeřit tak tvrdě – nejspíš mě jen chtěl udržet v bezpečné vzdálenosti –, jenže jsem se pořád pohybovala dost nemotorně. Nedokázala jsem se udržet na nohou, začala jsem padat na chodník, nejdřív bokem. To bude bolet. *Hodně.*

Až na to, že to nebolelo.

Stejně rychle, jako mě odrazil, se natáhl a chytil mě za paži, abych neupadla. Když jsem nabyla rovnováhy, všimla jsem si, jak na mě ten chlápek zírá. Přesněji řečeno zíral na můj krk. Pořád ještě jsem byla trochu dezorientovaná, tak mi to hned nedošlo. Pak jsem pomalu zvedla volnou ruku a lehce se dotkla ze strany svého krku, zranění, které mi před chvílí způsobila Lissa. Když jsem pak prsty odtáhla, měla jsem na nich tmavou lepivou krev. Zahanbeně jsem pohodila hlavou, až mi vlasy spadly do obličeje. Mám husté a dlouhé vlasy, takže mi úplně schovají krk. Přesně z toho důvodu si je nechávám růst.

Tmavé oči toho chlapa spočívaly na mém, teď už zahaleném kousanci ještě o chvíli déle. Se vzdorným pohledem jsem se vykroutila z jeho sevření. Pustil mě, přestože jsem věděla, že by mě klidně dokázal držet celou noc, kdyby chtěl. Bojovala jsem se slabostí a nevolností, když jsem zacouvala zase k Lisse a v duchu se připravovala na další útok. Náhle mě chytila za ruku. „Rose,“ zašeptala. „Nedělej to.“

Její slova na mě zprvu neměla žádný účinek, ale pak se mi postupně začaly v mysli usazovat uklidňující myšlenky, které přicházely skrz naše pouto. Nebyl to přímo nátlak – to by na mě nikdy nepoužila –, ale bylo to účinné. Jelikož byli v tak početné přesile a naše situace byla dost beznadějná, nic jiného se stejně dělat nedalo. Dokonce i já jsem si uvědomovala, že bojovat s nimi by byl nesmysl. Napětí v mém těle povolilo a já se poraženecky shrbila.

Ten muž vycítil moji rezignaci a vykročil k nám, s pohledem upřeným na Lissu. Tvářil se klidně. Vysekl jí poklonu a bůhvíjak to dokázal s grácií, což mě vzhledem k jeho výšce dost překvapilo. „Jsem Dimitrij Belikov,“ představil se. Slyšela jsem slabý ruský přízvuk. „Přišel jsem vás odvézt zpět na Akademii svatého Vladimíra, princezno.“

DVĚ



NICMÉNĚ JSEM MUSELA UZNAT, ŽE TEN DIMITRIJ JAKŽESEJMENUJE JE dost chytrý. Poté, co nás odvezli na letiště a posadili do soukromého letadla patřícího Akademii, stačil mu jediný pohled na nás dvě, jak si šeptáme, a hned poručil, aby nás rozesadili.

„Nenechte je, aby spolu mluvily,“ upozornil strážce, který mě eskortoval do zadní části letadla. „Stačí, aby byly pět minut pohromadě, a hned budou mít plán na útěk.“

Střelila jsem po něm zpupným pohledem a proběhla uličkou v letadle. Měl pravdu, že jsme skutečně *plánovaly* útěk.

Jenže zatím to pro hrdiny nebo spíše pro hrdinky nevypadalo dobře. Jakmile jsme se vznesli do vzduchu, naše šance na únik ještě poklesly. I kdyby se stal zázrak a my se zbavily všech deseti strážců, stejně bychom měly tak trochu problém dostat se z letadla. Napadlo mě, zda by někde na palubě nemohly být padáky, jenže s těmi bychom stejně neuměly zacházet. A vzhledem k tomu, že nejspíš přistaneme někde ve Skalistých horách, byla šance na přežití seskoku dost mizivá.

Ne, z tohoto letadla se nemůžeme dostat dřív, než přistaneme někde v lesích v Montaně. Do té doby budu muset něco vymyslet, něco, jak si poradit s mágy z Akademie a desetinásobkem strážců. Jasně. Žádný problém.

Ačkoli Lissa seděla s tím Rusem v přední části letadla, cítila jsem její strach, tepal mi v hlavě jako kladivo. Bála jsem se o ni, což jen zvyšovalo můj vztek. Nemůžou ji tam přece odvézt zpátky, ne na to místo. Uvažovala jsem, jestli by Dimitrij zaváhal, kdyby cítil to, co jsem cítila já, a kdyby věděl, co vím já. Pravděpodobně ne. Bylo by mu to jedno.

Lissiny emoce na chvílku zesílily natolik, že jsem z toho získala matoucí pocit, jako bych seděla na jejím sedadle, a dokonce byla v její *kuži*. Občas se to stávalo, úplně bez varování, prostě mě zatáhla přímo do své hlavy. Vedle mě seděl vysoký Dimitrij a rukou – její rukou – jsem svírala láhev vody. Sehnul se, aby něco sebral, čímž odhalil šest maličkých symbolů, které měl vytetované zezadu na krku: *molnijské* značky. Vypadaly jako dva blesky překřížené do tvaru písmene X. Jeden za každého Strigoje, kterého zabil. Nad nimi měl zvláštnou čáru, která trochu připomínala hada. To bylo označení strážců. Znak jejich slibu.

Zamrkala jsem a s trochou úsilí se mi podařilo dostat se zpět do své hlavy. Zašklebila jsem se. Nesnášela jsem, když se mi tohle stávalo. Cítit Lissiny pocity byla jedna věc, ale vklouznout do ní, to bylo něco, čím jsme obě opovrhovaly. Ona v tom spatřovala útok na svoje soukromí, takže jsem jí obvykle neříkala, že k tomu došlo. Stejně to ani jedna z nás nedokázala ovládat. Byl to jen další účinek našeho psychického pouta, jemuž ani jedna z nás pořádně nerozuměla. Existují legendy o psychickém propojení mezi strážci a jejich Moroji, ale žádný z příběhů se nikdy nezmiňoval o ničem takovém. Zvládaly jsme to, jak jen jsme mohly.

Ke konci letu se Dimitrij zvedl, přišel ke mně a usadil se na místě, na němž předtím seděl jiný strážce. Schválně jsem se odvrátila a nepřítomně zírala z okna.

Chvíli bylo ticho. Nakonec promluvil. „Opravdu jsi nás všechny chtěla napadnout?“

Neodpověděla jsem.

„Něco takového..., takhle ji chránit..., to bylo velice statečné.“ Odmlčel se. „*Hloupé*, a přesto statečné. Proč ses o to vůbec pokoušela?“

Pohlédla jsem na něj a odhrnula si vlasy z obličeje. „Protože jsem její strážce.“ Znovu jsem se otočila k oknu.

Po chvíli mlčení se zvedl a vrátil se do přední části letadla.

Po přistání jsme s Lissou neměly jinou možnost než se nechat od našich únosců naložit do auta a odvézt k Akademii. Auto zastavilo u brány, kde náš řidič promluvil s ochrankou, která ověřila, že nejsme Strigojové, kteří by tu začali se svým vražedným běsněním. Asi po minutě nás nechali projet až nahoru k samotné Akademii. Slunce právě zapadalo – začátek dne pro vampýry – a celý kampus se utápěl ve stínech.

Nejspíš to tu vypadalo pořád stejně, rozlehle a goticky. Morojové lpěli na svých tradicích, nic se tu nezměnilo. Tahle škola sice nebyla tak stará jako ty v Evropě, ale byla postavena ve stejném stylu. Propracované budovy se tyčily do výše a téměř připomínaly kostely s vysokými věžičkami a kameny s rytinami. Tepané železné brány tu a tam uzavíraly malé zahrady a vchody. Teprve po bydlení ve středoškolském kampusu jsem dokázala pořádně ocenit, jak moc toto místo připomíná spíš univerzitu než typickou střední školu.

Nacházeli jsme se v kampusu druhého stupně, který byl dále rozdělen na nižší a vyšší školy. Každá byla postavena kolem velkého otevřeného čtvercového nádvoří s kamennými cestičkami a ohromnými, několik staletí starými stromy. Mířili jsme k nádvoří vyšší školy, kde na jedné straně stály budovy Akademie, zatímco na druhé se nacházela kolej pro dhampýry a tělocvična. Kolej pro Moroje stála na druhém konci a naproti ní administrativní budovy, které sloužily i nižší škole. Mladší studenti bydleli v kampusu pro nižší stupeň, který se nacházel západněji.

Kolem všech kampusů byl prostor, prostor a ještě víc prostoru. Koneckonců jsme byli v Montaně, na míle daleko od

nějakého opravdového města. Vzduch byl chladný a voněl borovicemi a vlhkým tlejícím listím. Celou Akademii lemovaly vzrostlé lesy a za denního světla jste mohli vidět v dálce hory.

Když jsme vešli do hlavní části vyšší školy, utekla jsem svému strážci a popoběhla k Dimitrijovi.

„Hej, soudruhu.“

Kráčel dál, ani se na mě nepodíval. „Teď už chceš mluvit?“

„Vedete nás za Kirovou?“

„Za paní ředitelkou Kirovou,“ opravil mě. Lissa, která kráčela po jeho druhém boku, po mně jen střelila pohledem, který vyjadřoval jedině: *Nezačínej s ničím.*

„Ředitelka. To je fuk. Beztak bere spravedlnost do svejch rukou, je stará a trochu...“

Moje promluva utichla, jelikož nás strážci vedli několika dveřmi, přímo k jídelně. Povzdechla jsem. Cožpak jsou tihle lidé tak krutí? Existuje nejmíň dvanáct cest, kudy se dostat do kanceláře ředitelky Kirové, a oni nás vedou přímo přes místa, kde se schází tolik lidí.

A zrovna byl čas jídla.

Strážci novicové – dhampýři jako já – a Morojové seděli pohromadě, jedli a bavili se, oči jim zářily nad nejnovějšími drby, které se šířily Akademií. Jakmile jsme vstoupili do místnosti, veškerá konverzace náhle utichla, jako by někdo otočil vypínačem. Upřely se na nás stovky očí.

Zaregistrovala jsem několik svých bývalých spolužáků. Líně jsem se na ně usmála a snažila se z nich vycítit, jestli se něco změnilo. Nic. Nezdálo se. Camille Contová pořád vypadala jako upjatá, dokonale upravená mrcha, jakou jsem pamatovala. Sama sebe ustanovila vůdkyní party královských Morojů na Akademii. Vedle jsem zahlédla Lissinu trapnou skorosestřenicí Natalii, která nás pozorovala rozšířenýma očima, stejně nevinnýma a naivníma jako dřív.

A na druhém konci jídelny..., no, to bylo zajímavé. Aaron. Chudáček Aaron, kterému bezpochyby zlomilo srdce, že Lissa odešla. Pořád vypadal stejně roztomile jako vždycky – teď možná ještě víc – s těma svýma zlatavýma očima, které tak výtečně doplňovaly Lissiny oči. Sledoval každý její pohyb. Ano. Rozhodně se z toho ještě nedostal. Bylo to smutné, opravdu, protože Lissa do něj nikdy takhle blázen nebyla. Myslím, že s ním chodila jen proto, že se to od ní tak nějak očekávalo.

Nejzajímavější mi na tom ale připadalo, že Aaron si zjevně našel způsob, jak přežít bez Lissy. Vedle něj seděla morojská holka, která ho držela za ruku a vypadala tak na jedenáct let. Ale musela být starší, ledaže by se z Aarona během naší nepřítomnosti stal pedofil. Se svými naducanými tvářičkami a blondatými lokýnkami vypadala jako porcelánová panenka. Strašně naštvaná a zlá porcelánová panenka. Sevřela jeho ruku pevněji a střelila po Lisse tak nenávislným a plamenným pohledem, že mě to zasáhlo. Co se tady sakra děje? Nikdy dřív jsem ji tu neviděla. Tipovala bych ji nejspíš na normální žárlivou přítelkyni. Taky by mě vytočilo, kdyby můj kluk takhle zíral na jinou.

Náš ostudný průvod milosrdně skončil, ale bylo nám jasné, že ani v kanceláři ředitelky Kirové nás nečeká nic dobrého. Ta stará bába vypadala přesně stejně, jak jsem si ji pamatovala, měla ostrý nos a šedé vlasy. Byla vysoká a hubená jako většina Morojek a vždycky mi tak trochu připomínala supa. Zнала jsem ji dobře, jelikož jsem v její kanceláři trávil spoustu času.

Většina našeho doprovodu nás opustila, jakmile nás tam s Lissou usadili. Už jsem se aspoň tolik necítila jako vězeň. Zůstala jen Alberta, která je kapitánkou školních strážců, a Dimitrij. Zaujali pozice u zdi a tvářili se klidně a výhrůžně, jak vyžadovala jejich práce.

Kirová na nás upřela rozzuřený pohled a otevřela pusou, bezpochyby aby předvedla, jaká je mrcha. Zarazil ji ale hluboký jemný hlas.

„Vasiliso.“

S údivem jsem zjistila, že je s námi v místnosti ještě někdo. Vůbec jsem si ho nevšimla. To bylo neopatrné na strážce, i když jen na novice.

Viktor Daškov se s nemalým úsilím zvedl z křesla v rohu. *Princ Viktor Daškov.* Lissa se k němu okamžitě rozběhla a objala jeho křehké tělo.

„Strejdo,“ zašeptala. Znělo to, jako by jí do očí vhrkly slzy a měla sevřené hrdlo.

S nepatrným úsměvem ji lehce poplácal po zádech. „Nemáš tušení, jak rád tě zase vidím v bezpečí, Vasiliso.“ Pohlédl na mě. „A tebe taky, Rose.“

Kývla jsem na pozdrav a snažila se nedat najevo, jak mě pohled na něj děsí. Když jsme odtud tehdy utíkaly, byl nemocný, ale tohle – tohle bylo *úděsné*. Byl otcem Natalie a bylo mu něco kolem čtyřiceti, ale teď vypadal, že je dvakrát tak starý. Byl bledý. Bílý. Třásl se mu ruce. Srdce mě bolelo, jen jsem se na něj dívala. Svět je plný hnusných lidí a mně nepřípadalo fér, že zrovna tenhle chlap onemocněl chorobou, která ho zabije v poměrně mladém věku a zabrání mu, aby se stal králem.

Přestože Viktor nebyl Lissiným opravdovým strýčkem – Morojové používají rodinná oslovení velmi volně, obzvláště pak v královských kruzích –, byl blízkým přítelem Lissiny rodiny a poté, co její rodiče zemřeli, hodně jí pomáhal. Měla jsem ho ráda; on byl prvním člověkem, kterého jsem tu ráda viděla.

Kirová jim dopřála ještě chvíli a pak strnule usadila Lissu zase na židli.

Čas na přednášku.

Tahle byla dobrá – jedna z nejlepších, jaké kdy Kirová svedla, dokonce tím i něco sdělila. Uměla to. Přísahala bych, že právě z tohoto důvodu se uchýlila k práci ve školství, protože jsem na ní nikdy neviděla jedinou známku toho, že by měla ráda děcka. Její kecy se týkaly obvyklých témat: spo-

lehlivosti, nezodpovědného chování, sebestřednosti... Bléé. Okamžitě jsem byla myšlenkami mimo a v duchu jsem zvažovala možnosti útěku oknem její kanceláře.

Když se ale její slovní výlev zaměřil na mě, radši jsem toho nechala.

„Vy, slečno Hathawayová, jste porušila ten nejposvátnější slib našeho druhu: slib strážce, že bude chránit Moroje. To je ohromná důvěra. Důvěra, kterou jste otrásla, když jste zcela sobecky unesla princeznu. Strigojové by moc rádi skoncovali s Dragomiry a *vy* jste jim k tomu málem dopomohla.“

„Rose mě neunesla.“ Lissa promluvila dřív, než jsem se zmohla na slovo. Z jejího hlasu i výrazu vyzařoval klid, přestože její pocity byly dost znepokojující. „Chtěla jsem odejít. Neobviňujte z toho ji.“

Ředitelka Kirová na nás obě sykla a s rukama za zády přecházela sem a tam po kanceláři.

„Slečno Dragomirová, klidně jste mohla celý plán útěku zorganizovat vy, ale ona pořád byla zodpovědná za to, aby zajistila, že ten plán neuskutečníte. Kdyby řádně plnila své povinnosti, měla to někomu oznámit a vás udržet v bezpečí.“

Pukala jsem vzteky.

„Já *plnila* své povinnosti!“ vykřikla jsem a vyskočila ze židle. Dimitrij i Alberta sebou škubli, ale jelikož viděli, že se nechystám nikoho praštit, nechali mě na pokoji. Zatím. „Já ji udržela v bezpečí! Udržela jsem ji v bezpečí, když to nikdo z vás...“ rozmáchle jsem ukázala po všech přítomných, „nedokázal. Odvedla jsem ji odtud, abych ji ochránila. Udělala jsem, co jsem musela. To vy byste jistě neudělali.“

Přes pouto jsem cítila, jak se mi Lissa snaží posílat uklidňující vzkazy a naléhá na mě, abych se moc nevytočila. Snažila jsem se, ale už bylo pozdě.

Kirová na mě zírala a obličej měla úplně bílý. „Slečno Hathawayová, odpusťte mi, že nespátřuji žádnou logiku v tom, jak ji mohlo ochránit, že opustila dobře střežené a magicky

zabezpečené prostředí. Nebo je tu ještě něco, co jste nám neřekla?“

Skousla jsem si ret.

„Aha. Nu tedy dobrá. Podle mě jediným důvodem vašeho útěku – krom toho, že to pro vás bylo něco nového – bylo to, abyste se vyhnula následkům toho strašlivého destruktivního činu, který se udál těsně před vaším zmizením.“

„Ne, to ne...“

„A pouze to činí mé rozhodnutí snadnějším. Princezna jakožto Morojka musí už pro vlastní bezpečí pokračovat ve studiu zde na Akademii. K vám ale žádné podobné závazky nemáme. Pošleme vás pryč hned, jakmile to bude možné.“

Moje drzost rázem vzala za své. „Já... cože?“

Lissa vedle mě vstala. „To nemůžete udělat! Ona je moje strážkyně.“

„Nic takového není, zejména proto, že ona není vůbec žádnou strážkyní. Pořád ještě je novicka.“

„Ale moji rodiče...“

„Vím, co si přáli vaši rodiče, Bůh dej klid jejich duším, ale věci se změnily. Slečna Hathawayová je nahraditelná. Nezaslouží si být strážkyní, a tudíž odejde.“

Zírala jsem na ředitelku a vůbec jsem nemohla uvěřit tomu, co jsem právě slyšela. „Kam mě chcete poslat? K mojí mámě do Nepálu? Ví vůbec, že jsem odtud odešla? Nebo mě pošlete k *otci*?“

Přimhouřila oči nad zatrpklostí, která zazněla z toho posledního slova. Když jsem znovu promluvila, můj hlas byl tak chladný, že jsem ho sotva poznávala.

„Nebo se mě pokusíte poslat pryč, abych dělala krvavou děvku. Jen to zkuste, a než setmí, budeme obě pryč.“

„Slečno Hathawayová,“ zasyčela, „vaše poznámky jsou nemístné.“

„Mají pouto,“ vložil se do napjaté situace Dimitrij svým hlubokým hlasem se slyšitelným přízvukem. Všichni jsme se

obrátili k němu. Myslím, že Kirová úplně zapoměla, že je Dimitrij tady, ale já ne. Jeho přítomnost byla příliš silná na to, aby se dala ignorovat. Pořád postával opřený o zeď a v tom svém nemožně dlouhém kabátu vypadal jako nějaký praštěný kovboj. Díval se na mě, ne na Lissu, a jeho tmavé oči mě úplně propalovaly. „Rose ví, co Vasilisa cítí. Že jo?“

Alespoň se mi dostalo jakéhosi zadostiučinění při pohledu na Kirovou, která těkala očima mezi mnou a Dimitrijem, evidentně vyvedená z míry. „Ne..., to není možné. K něčemu takovému nedošlo už celá staletí.“

„Je to zjevné,“ prohlásil. „Pojal jsem to podezření, jakmile jsem je začal pozorovat.“

Odvrátila jsem od něj zrak. Ani já, ani Lissa jsme nic neříkaly.

„To je dar,“ zamumlal Viktor z rohu. „Je to vzácná a nádherná věc.“

„Ti nejlepší strážci vždy měli tohle pouto,“ dodal Dimitrij. „V příbězích.“

Kirová se opět rozzuřila. „V příbězích, které jsou stovky let staré,“ vyjekla. „Jistě mi tady nenavrhuje, že bychom ji měli nechat na Akademii, po tom všem, co provedla?“

Pokrčil rameny. „Možná je vzteklá a nemá k nikomu úctu, ale pokud má potenciál...“

„Jsem vzteklá a nemám úctu?“ přerušila jsem jej. „Kdo k čertu vůbec jste? Najatá výpomoc?“

„Strážce Belikov je nyní princezniným strážcem,“ oznámila Kirová. „Jejím *schváleným* strážcem.“

„Najala jste laciného cizince, aby chránil Lissu?“

To bylo ode mě pěkně zlé, že jsem tohle řekla – obzvláště proto, že většina Morojů a jejich strážců má ruské nebo rumunské předky –, ale ta poznámka se mi zdála v tu chvíli chytřejší, než opravdu byla. Zrovna já bych tak měla co říkat. Sice jsem vyrůstala ve Státech, ale oba moji rodiče se narodili v zahraničí. Moje dhampýrská matka je Skotka – rusovláška

se směšným přízvukem – a o mém morojském otci mi bylo řečeno, že je Turek. Díky téhle genetické kombinaci mám plet barvy mandlí a ráda si myslím, že vypadám jako trochu exotická pouštní princezna s velkýma tmavýma očima a s vlasy tak tmavě hnědými, že obvykle působí spíš černě. Nevadilo by mi, kdybych zdělila zrzavé vlasy, ale musíme brát to, co je nám dáno.

Kirová zoufale rozhodla rukama a otočila se k němu. „Vidíte? Nemá absolutně žádnou disciplínu! To nemůže vynahradit ani sebelepší psychické pouto, ani velice syrový potenciál. Strážce bez disciplíny je horší než vůbec žádný strážce.“

„No tak ji naučte disciplíně. Školní rok právě začal. Vezměte ji zase zpátky a začněte ji trénovat.“

„Nemožné. Stejně by beznadějně zaostávala za svými spolužáky.“

„Ne, nebudu,“ oponovala jsem jí. Nikdo mě neposlouchal.

„Pak jí tedy dejte hodiny navíc,“ navrhl.

Pokračovali dál, zatímco my ostatní jsme tu jejich slovní přestřelku pozorovali jako pingpongový míček. Dimitrij zasadil těžkou ránu mé hrdosti, když nás dostal, jenže teď to vypadalo, že by mě mohl udržet tady s Lissou. Lepší zůstat v téhle jámě pekelné než být bez Lissy. Skrz naše pouto jsem cítila její záchvěv naděje.

„A kdo ji bude doučovat?“ chtěla vědět Kirová. „Vy?“

Dimitrijovi zjevně došly argumenty. „No, to jsem zrovna ne...“

Kirová si s uspokojením založila ruce. „Ano. To jsem si myslela.“

Prohrával na celé čáře, zamračil se. Pohlédl na Lissu, pak na mě a já uvažovala, co asi vidí. Dvě ubohé holky, které na něj hledí velkýma škemrajícíma očima? Nebo dvě holky na útěku, které se dostaly z dobře střežené střední školy a ještě k tomu ukradly půlku Lissina dědictví?

„Ano,“ prohlásil nakonec. „Můžu Rose učit. Kromě normálních hodin jí můžu dát hodiny navíc.“

„A potom co?“ opáčila Kirová vztekle. „Zůstane nepotrestána?“

„Najděte jiný způsob, jak ji potrestat,“ odvětil Dimitrij. „Strážců stále ubývá a nemůžeme si dovolit riskovat, že ztratíme dalšího. A zvláště pak dívku.“

Při jeho nevyřčených slovech jsem se zachvěla. Připomnělo mi to moje dřívější prohlášení o krvavých děvkách. Jen málo dhampýrek se stává strážkyněmi.

Viktor najednou promluvil ze svého kouta. „Přikláním se k souhlasu se strážcem Belikovem. Poslat Rose pryč by byla škoda, mrhání talentem.“

Ředitelka Kirová civěla z okna. Venku bylo úplně černo. Vzhledem k nočnímu rozvrhu na Akademii *ráno* a *odpoledne* byly jen relativní termíny. Navíc všude byla tónovaná skla v oknech, aby se dovnitř nedostalo příliš mnoho světla.

Když se ředitelka otočila zase k nám, Lissa jí pohlédla do očí. „Prosím, paní ředitelko, dovolte Rose zůstat.“

Ach, Lisso, pomyslela jsem si. Buď opatrná. Použití nátlaku na jiného Moroje je nebezpečné – a zejména před svědky. Lissa ale použila nátlak jen v nepatrné míře. Zkrátka jsme využily každé dostupné pomoci. Naštěstí se nezdálo, že by si někdo všiml, co se děje.

Dokonce ani nevím, jestli ten nátlak něco změnil. Nakonec ale Kirová povzdechla.

„Pokud slečna Hathawayová zůstane, bude to takhle.“ Obrátila se ke mně. „Budete dál studovat u svatého Vladimíra, ale jen podmíněčně. *Jedinkrát* něco pokazíte a poletíte. Budete navštěvovat všechny hodiny a tréninky, které jsou předepsané pro novice vašeho věku. V každé volné chvíli – před vyučováním a po něm – budete taktéž trénovat se strážcem Belikovem. Jinak jste vyloučena ze všech společenských akti-

vit kromě společného jídla. Budete se zdržovat na své koleji. Něco z toho nesplníte a pošlu vás... pryč.“

Trhaně jsem se zasmála. „Vyloučena ze všech společenských aktivit? Snažíte se nás udržet od sebe?“ Kývla jsem hlavou směrem k Lisse. „Bojíte se, že zase utečeme?“

„Dělám jen předběžná opatření. Jistě si vybavujete, že jste nikdy nebyla řádně potrestána za ničení školního majetku. Máte co dělat, abyste to napravila.“ Úzké rty semkla do rovné linky. „Nabídla jsem vám nesmírně velkorysou dohodu. Doporučuji vám, abyste ji neohrožovala svým postojem.“

Začala jsem namítat, že to ani v nejmenším není velkorysá dohoda, ale pak jsem zachytila Dimitrijův pohled. Těžko se z něj dalo něco vyčíst. Možná se mi snažil sdělit, že ve mě věří. Možná se mi snažil sdělit, že jsem idiot, když se dál hádám s Kirovou. Nevím.

Sklopila jsem zrak a zírala na podlahu. Uvědomovala jsem si, že je Lissa vedle mě a že mě naším poutem povzbuzuje. Po delší chvíli jsem vydechla a upřela oči na ředitelku.

„Fajn. Přijímám.“

TŘI



POSLAT NÁS NA VYUČOVÁNÍ IHNED PO TOMTO ROZHOVORU MI PŘIPADALO mimořádně kruté, jenže přesně to Kirová udělala. Lissu odvedli a já se za ní dívala, šťastná, že mi naše pouto dovolí dál sledovat její emoce.

Nejprve mě vlastně poslali k jednomu poradci z vedení. Byl to staříčkový Moroj, kterého jsem si pamatovala už z dřívějška. Tak docela jsem nemohla uvěřit, že je pořád tady. Byl tak úděsně starý, že už by měl být v důchodu. Nebo mrtvý.

Návštěva trvala celých pět minut. O mém návratu neřekl ani slovo, jen mi položil pár otázek o tom, jaké předměty jsem studovala v Chicagu a v Portlandu. Porovnal to s mými starými záznamy a narychlo mi načmáral nový rozvrh. Mrzutě jsem ho sebrala a zamířila na svou první hodinu.

1. hodina: *Rozšířené bojové techniky strážců*
2. hodina: *Teorie a osobní ochrana bodyguardů 3*
3. hodina: *Posilování a kondiční cvičení*
4. hodina: *Pokročilé umění jazyků (novicové)*
– Oběd –
5. hodina: *Chování a fyziologie zvířat*

6. hodina: Předkalkulace

7. hodina: Morojská kultura 4

8. hodina: Slovanské umění

Uff! Úplně jsem zapoměla, jak je tady na Akademii vyučování dlouhé. Novicové a Morojoové mají v první půli dne oddělené vyučovací hodiny, což znamená, že Lissu uvidím až po obědě – pokud ovšem budeme mít nějaké odpolední hodiny společné. Většinou se jednalo o standardní vyučování pro pokročilé, takže se zdálo, že si dělám naděje oprávněně. Slovanské umění mi hned padlo do oka jakožto předmět, na který se zřejmě nikdo houfně nehlásí, a tak jsem doufala, že padne do oka i jí.

Dimitrij a Alberta mě odvedli na první hodinu do tělocvičny strážců, aniž by věnovali pozornost mé existenci. Jak jsem tak šla za nimi, všimla jsem si, že Alberta díky svému krátkému sestřihu odhaluje vzadu na krku svůj znak složeného slibu a *molnijské* znamení. Spousta strážkyň měla vlasy takhle nakrátko. Mně to mohlo být jedno, protože jsem na krku zatím žádné tetování neměla, ale vlasy bych si tedy nikdy ostříhat nechtěla.

Ona i Dimitrij mlčeli, kráčeli dál, jako by byl normální den. Jakmile jsme dorazili na místo, reakce mých spolužáků nám ale napověděly, že tohle tedy žádný normální den není. Když jsme vešli do tělocvičny, zrovna byli uprostřed cvičení a stejně jako v jídelně se na mě upřely všechny oči. Nějak jsem se nemohla rozhodnout, jestli si připadám jako rocková hvězda, nebo zrůda z cirkusu.

No tak dobře. Jestli tady mám nějaký čas zůstat, nebudu se přece chovat, jako bych se jich všech bála. Lissa i já jsme si tady už jednou vybudovaly respekt a teď bylo načase to každému připomenout. Prohlížela jsem si ty novice zírající na mě s ústy dokořán a hledala mezi nimi někoho známého. Většina z nich byli kluci. Jeden na mě čučel tak, že jsem měla co dělat, abych se nerozesmála.